

Olli Öttiäinen Lähtee retkelle

Eija Jansson

Olli Öttiäinen lähtee retkelle

Kuvitus: Eija Jansson

Copyright © Eija Jansson 2014

ISBN: 978-952-286-873-2

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Tämän kirjan omistaa

Olli on päättänyt lähteä retkelle ja pakkaa eväskorin mukaansa. Hän avaa jääkaapin oven ja ottaa sieltä juustoa ja leipää, joista tekee voileipiä.

Äiti tulee keittiöön ja kauhistuu.

- Mitä sinä teet? hän kysyy ja pudistelee päätään.

- Eväitä, vastaa Olli. - Lähden retkelle.

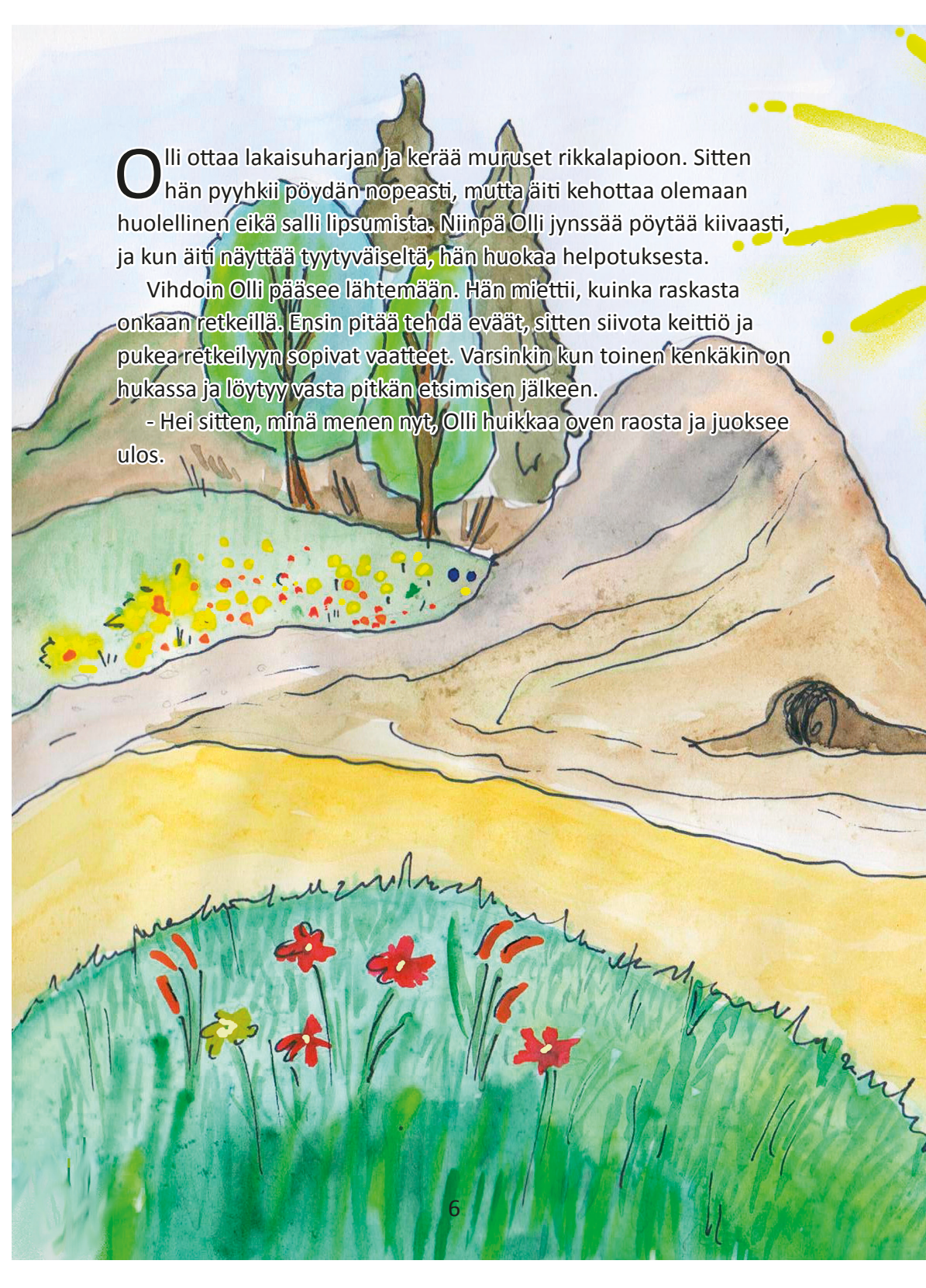
- Mutta miksi sinun pitää sotkea niin kauheasti tehdessäsi eväitä? äiti toruu.

Olli katsoo ympärilleen. Tomaatti on vierähtänyt pöydän alle, jossa se hohtaa punaposkisena. Leivänmuruja on ympäriinsä ja pöydällä lammikko mehua, jota Olli kaatoi eväspulloonsa juotavaksi.

- No, Olli tuumii hieman nolona. - Taisi vähän loiskahtaa. Isäkin sanoo aina, että rapatessa roiskuu.

- Vai sanoo se isä niin, äitiä hymyilyttää. - Mutta ennen et lähde minnekään, ennen kuin olet siivonnut tämän sotkun.

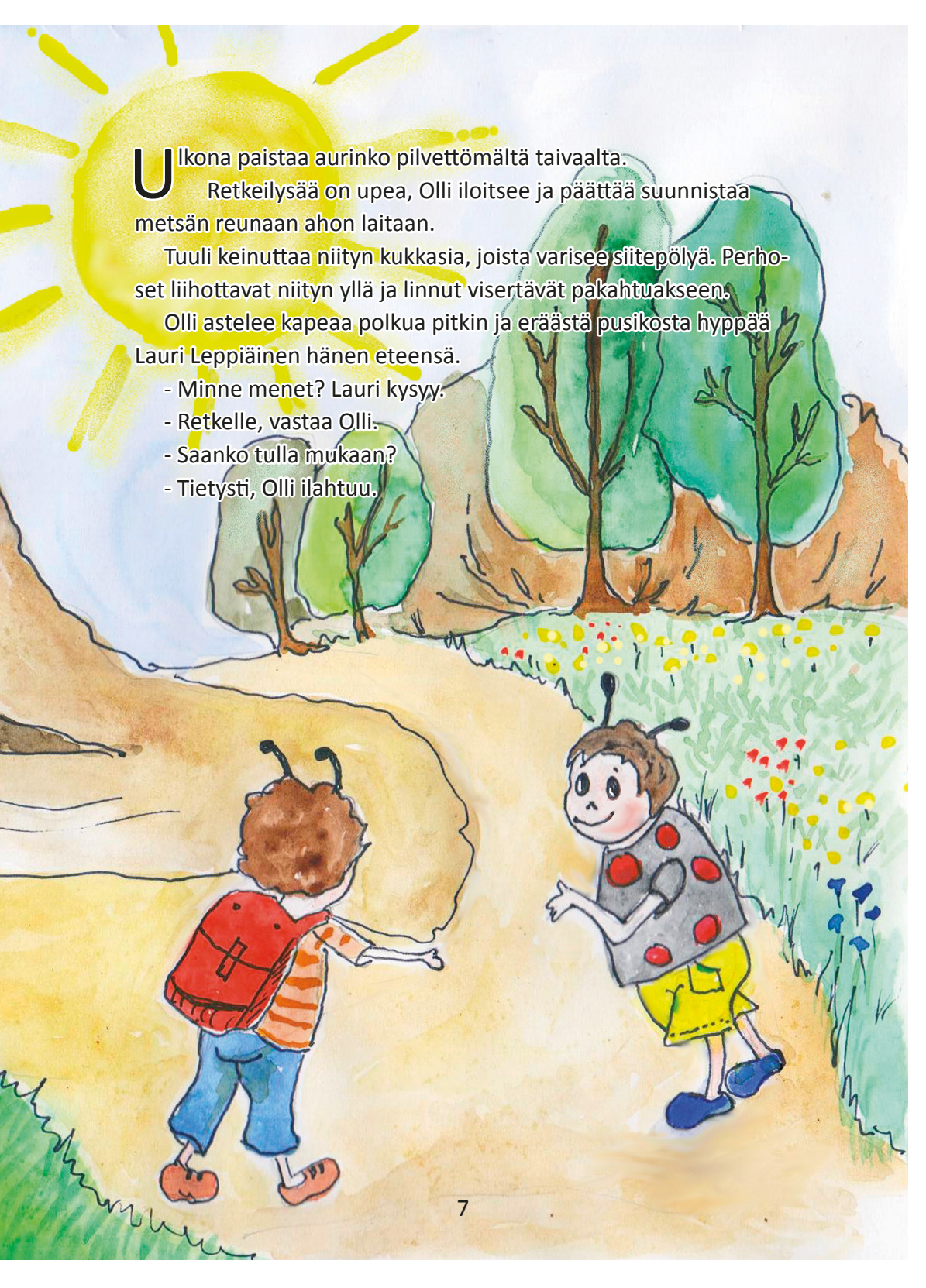

Olli ottaa lakaisuharjan ja kerää muruset rikkalapioon. Sitten hän pyyhkii pöydän nopeasti, mutta äiti kehottaa olemaan huolellinen eikä salli lipsumista. Niinpä Olli jynssää pöytää kiivaasti, ja kun äiti näyttää tyytyväiseltä, hän huokaa helpotuksesta.

Vihdoin Olli pääsee lähtemään. Hän miettii, kuinka raskasta onkaan retkeillä. Ensin pitää tehdä eväät, sitten siivota keittiö ja pukea retkeilyyn sopivat vaatteet. Varsinkin kun toinen kenkäkin on hukassa ja löytyy vasta pitkän etsimisen jälkeen.

- Hei sitten, minä menen nyt, Olli huikkaa oven raosta ja juoksee ulos.

Ulkona paistaa aurinko pilvettömältä taivaalta.

Retkeilyssä on upea, Olli iloitsee ja päättää suunnistaa metsän reunaan ahon laitaan.

Tuuli keinuttaa niityn kukkasia, joista varisee siitepölyä. Perhokset liihottavat niityn yllä ja linnut visertävät pakahtuakseen.

Olli astelee kapeaa polkua pitkin ja erästä pusikosta hyppää Lauri Leppiäinen hänen eteensä.

- Minne menet? Lauri kysyy.
- Retkelle, vastaa Olli.
- Saanko tulla mukaan?
- Tietysti, Olli ilahtuu.

Ja niin iloinen kaksikko jatkaa matkaa kohti metsän reunaa.

Metsän reunassa kohoaa korkealle suuri kallio.

Kallion päällä kasvaa vain sammalta ja varpuja. Talvella kallio on mukava mäenlaskupaikka, mutta nyt kesällä siellä on enemmän mielenkiintoisia asioita. Kuten esimerkiksi vanha naavaparta Hai-likainen, joka haluaa murjottaa yksin, kun on liian vanha joulupukin juoksupojaksi ja on siksi muuttanut asumaan kallion koloon.

Toinen mielenkiintoinen kallion läheisyydessä viihtyvä on Vortti. Hän on kummallinen poika, Olli ei voinut käsittää, miksi Vorttia naurattaa usein. Vaikka Vortti satuttaisi itseään kaatuessaan, Vortti nauraisi. Se on outoa. Olli kysyi kerran, miksi Vortti nauroi aina, ja Vortti oli sanonut, ettei osaa itkeä. Kun ei osaa itkeä, pitää nauraa. Niin kai se sitten on.

Olli ja Lauri saapuvat kallion juurelle. Aurinko paistaa lämpimästi ja linnut pyrähtelevät oksien lomassa. Joku utelias uskaltautuu katso-
maan retkeläisiä.

- Onpa nyt kuuma, Lauri sanoo ja tiirailee taivaalle.

Aurinko paistaa kirkkaalta taivaalta ja kuumentaa kivenjärkälet-
tä niin, että tuntuu kuin uuniin nojaisi.

- Mummo sanoo aina, ettei lämpö luita riko, toteaa Olli ja pyyh-
kii hikeä otsaltaan.

- Niin sanoo meidänkin mummo, mutta jos ei luut mene rikki,
niin sitten ne sulavat.

Olli alkaa nauraa.

- Ajattele, että kohta ollaan kuin makaroneja, Lauri hihittää.

Silloin he kuulevat kummallista puhinaa jostain syvältä maan sisästä.

Yhtäkkiä sammalten takaa kurkistaa outo otus, jolla on ryp-pyinen naama, isot korvat ja pienet pippurisilmät. Sen päässä on virkattu hiippalakki, johon on tarttunut naavaa ja neulasia.

- Mitä te täällä mesoatte, Hailikainen kurtistaa ennestään kurttuista otsaansa. - Ettekö te tiedä, etten siedä melua?

- Anteeksi, sanoo Olli. - Olemme tulleet retkelle ja kiipeämme kohta tuonne laelle syömään eväitä.

- Tämä on minun kotini, Hailikainen murahtaa ja kääntää selkensä äkeissään.

- Älä viitsi Hailikainen, Lauri tokaisee. - Kivi kuuluu kaikille. Sinä voit asua sen onkalossa ihan rauhassa. Emme me sinne tule.

- Te olette jo tulleet, Hailikainen mutisee ja kietoo ohuet kätensä pullean vatsansa ympäri, keinuu vähän kantapäillään ja kallistaa päätään. Hänelle on tullut jotain mieleen.

- Mitä te teette retkellä? Hailikainen kysyy ja kääntää katseensa kohti kuusenlatvoja.

- Syödään eväitä tietysti, sanoo Olli hymyillen.

-Jaahaa, vai syötte te eväitä. Ja mitähän eväitä teillä on syötävänä?

Olli ei ehdi vastata, koska juuri silloin risukosta kuuluu huutoa.

Risut paukkuvat ja oksat risahtelevat. Linnut pyrähtelevät sinne ja tänne. Metsähiiri Hikke pyyhältää pusikosta, pysähtyy Ollin eteen ja viittooo kuusten alle. Se ei saa sanaa suustaan, kun on niin tuohduksissaan.

- Hengitä hitaasti, kehottaa Olli. - Hitaasti ja rauhallisesti. Kerro sitten, mikä hätänä...

- Vortti nauraa hohottaa aivan kauheasti, se on nimittäin kiipelissä, Hikke voihtii ja vääntelelee käsiään.

- Missä Vortti sitten oikein on? Lauri ihmettelee.

- Etkö muka kuule tuota hohotusta? Hikke puuskahtaa ja pyörittelee silmiään.

- No, eihän tuota voi kuulematta olla, Hailikainen tokaisee ja äkeä ryppy ilmestyy taas sen otsaan.

- Meidän pitää mennä auttamaan sitä, joten tulkaa nopeasti, Hikke kääntyy lähteäkseen takaisin kuusten alle.

OLLI ÖTTIÄINEN PÄÄTTÄÄ
LÄHTEÄ RETKELLE, MUTTA
EVÄSRETKESTÄ TULEEKIN
PELASTUSRETKI.

HIKKE HIIRI JUOKSEE
HÄDISSÄÄN METSÄSTÄ
APUA HUUTAEN, KOSKA
VORTTI ON PUDONNUT
KUOPPAAN, JOSTA EI
PÄÄSE YLÖS.

KUN VORTTI ON HINATTU KUOPASTA, HEIDÄN ON
PELASTETTAVA MYYRÄT, JOTKA ILKIMYS-TONTTU
ON PAKOTTANUT KAIVAMAAN ANSAKUOPPIA.
YSTÄVYKSET SAAVAT ILKIMYKSEN KIINNI
JA SITOVAT HÄNET TIUKAKSI KÄÄRÖKSI.
KESÄASUINEN JOULUPUKKI NOUTAA ILKIMYKSEN
SOIKKOKOPTERILLA JA VIE TONTTUJEN
KÄYTÖSKOULUUN. YRMEÄ ELÄKELÄISTONTTU
HAILIKAINENKIN HYMYILEE HIEMAN ENMMÄN KUIN
AIKAISEMMIN.

84.12

Kannen suunnittelu: Jenina Törmänen

9 789522 868732